

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis
SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis**

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

B. Ioan. Damasceni Vita, Verbis Aliis Alioque Dicendi Genere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

16
B. IOAN. DAMASCENI VITA,
VERBIS ALIIS ALIOQUE
DICENDI GENERE.

DATRIAM Damascum
habuit D. Damascenus:
Maiores, viros cum pri-
mis pios: Patrem publi-
corum negotiorum ad-
ministratorem, inter
iplos Saracenos, qui Damasci eo tem-
pore versabantur: Præceptorem Cos-
mam nomine, philosophicis discipli-
nis apprime exercitum: quem captum
Barbarorum prædationibus, filio do-
ctoræ parabat Pater, quo magistro eos
in omni omnino Philosophiæ genere
progressus fecit, Præceptori ut palmã,
vel ipsius testimonio, præriperet. Qua-
re cum nihil reliquum videret Philoso-
phus, quo sibi subparem discipulum,
vel etiam superiorem, ad altiora pro-
moueret, à D. Ioannis nostri Parente
obtinuit tandem, bona ut eius venia, re-
petendi monasterij facultas concedere-
tur, quam consecutus ad Lauram, quæ
in S. Sabæ solitudine sita est, profectus,
ibique ad extremum vsque diem com-

MOZA-

DAMASCENI VITA. 17

moratus, feliciter ad Deum cōmigravit, simul è viuis excessit Ioannis Pater. At Saracenorum Princeps Ioannem accersens, primarij consiliarij dignitate coornavit, recusabat ille, vt cuius cupiditas alio tēderet. Verum ita tandē contactus est, vt iam repugnare non posset.

Leo tunc Isauricus Romanum imperium tenebat, qui in imagines plusquam leonina rabie sæuiens, nihil non agebat, vt & earum cultum euerteret, ipsasque adeò è finibus humani generis eijceret, quæ vt audiit Ioannes noster Eliæ zelum, ac Baptistæ libertatem imitatus, ad orthodoxos notos, pro venerandarum imaginum honore, libellos epistolares trans mittebat: quib. earum cultum, per necessarium cum primis humano generi, nō doctè minus quā copiosè docebat, simul hortans vt Christianæ fidei propugnatores reliquos cōmonefacerēt, darētq; operā, vt quasi per manus, quas scripserat, epistolæ traditæ, totum perambularent orbem, quod vbi Leo cōperit, qua erat fraude, negotium suis dat, vt assumpta pietatis larua, eo conatus omnes adferrent: vt per colloquij speciem, epistolam Ioannem manu scriptam nanciscerētur. Factum non segniter: traditæq; sæuienti, innocenti-

*Imaginum
cultum de-
fendit.*

centis.

centisque sanguinem sitiienti Ioannis literæ, qui non paucis accitis in rem idoneis, epistolarum Ioannis exemplar imitandū proponit: vt & scripturæ notas, verbaq; ac sententias exprimerent, nec leui pretio: & inuentus non nemo tanti doli machinator, iubet ergo literas exarari Ioannis nomine: quibus Leonem ad Damasci expugnationē vitro prouocat, operam suam, consiliumque pollicitus, maxime q̄ nullis propē copijs firmata ciuitas, perfacili negotio, in ius, ditionemq; vel paruo conamine, exercitus Catholici concessura videretur, qua cōscripta, pari fraude ad Damascenorū Saracenorū Principem, epistolā mittit aliam: qua nil sibi pace beatius: nil amicitia felicius iactitabat: eam sibi semper sanctam, inuiolatamq; futurā, licet Damasceni Christiani hominis fraudibus, ac versutijs, non leuib; præmijs inuitaretur, in ipsius Principis, ciuiumq; perniciem, ac ne vanum arbitreretur, literas se mittere, Damasceni fraudis, ac impietatis testes clarissimos. Misse, ac in manū tradite, nec mora vocatur Ioan. & docta mētiri epistola cōmonstratur, nec diffidetur similes Ioannes: rei autē se consciū negat, norat n. tantorū scelerum fabricatorem: nec tñ proficit.

proficit quidq̄: cum nulla mora inter-
 posita, negataq; dicēdi facultate, manū *Dexteram*
 præscindi iubet Barbarus, nec segnius *per calu-*
 a furoris tanti ministris res peragitur, *niam amis-*
 tantorū nobilitata scriptorū monumē-
 tis dextera suspēditur in foro propalā.

Iam nox ingruerat, & subodoratus
 Damascenus, non leuibus signis, remi-
 sisse sese iram, furoremq; Principis, le-
 gationē mittit, supplex orans, tanti sibi
 cruciamenti causam reddi, humo con-
 tegendam, cessit precibus Tyrannus:
 redditaq; est viro man⁹: quam ille toto
 prouolurus corpore, totisq; madens la-
 chrymis, mittit, ante Deiparæ Matris i-
 maginem, mente pariter voceq; rogans.
 supplici tantis venerandarū imaginum
 præpugnationibus exercitā dexteram,
 sibi restitui. Dixerat, dictionē secutus
 somnus: somnū dextræ restitutio, mira
 Dei parentis liberalitate, vt vero discuf-
 so somno, firmatā cōspexit dextrā, iam
 vultu alius, Diuæ Virginis insignē de-
 prædicabat munificentā, tecta crede-
 res ipsosq; parietes gaudij socios, gau-
 dij non obscura indicia demonstrare,
 eoq; sese, profusa hæc lætitię signa pro-
 fuderunt, vt & viciniā cōplerent: lon-
 geq; vagata ad Saraceni Principis aures
 deuenirent. Iactitabant Christiani no-
 minis

*B. V. ma-
num eius
stuit.*

minis hostes, minimè abscissam dextrā
Damasceno: sed seruulorum cuiuspiam,
neque enim credi posse, excisa dextra,
tam dulce melos, tam mellita cantica, à
mortalium quopiam depromi posse.
Nec mora, vocatur Ioannes, erectamq;
dextram iussus ostentat, prouida Dei
Matris prouidentia linea sanguis olen-
ta relucente. Vidit & obstupuit Barba-
rus medicum quæritans: simulque me-
dicamenti genera, quibus tanta res per-
acta, negat Damascenus humanæ esse
industriæ: sed præpotentis Dei dextræ:
Diuæque Matris munus perillustre, ad
quæ Barbarus, quantum coniectura af-
tequor, insons passus es: ac ignoscas ve-
lim, quod præcipiti cõsilio, supplicium
intulimus: tu interim pristinum munus
obtineto, nec n. sine tuo consilio actu-
rus quidq;. Ioannes verò pstratus humi
rogat obnixius, liceat vt sibi per eum a-
liam viam ingredi, Christi nimirum ve-
stigijs insistere, negabat Barbarus: cessis-
tñ tandè aliquando tantarum precum
importunitati, domumque lætiore iam
vultu regreditur, tristior ante Damasce-
nus: facultatibusq; ppropere in paupe-
res, captiuos, seruulos, cognatosq; di-
stribuitis, Hierosolymam proficiscitur:
inde in solitudinem ad Diui viri Sabæ
Lauram.

DAMASCENI VITA. 28

Lauram, socio itineris, ac instituti Cosma, quo cum primas ætates, in literario studio decurrerat.

Magnæ fuit hæc res voluptati Præfæto. cumq; ob vitæ splendorem, doctrinæque præstantiam novitium ex magnis Senibus vni, tentasset tradere: negarunt illi, impares se tantis oneribus affirmantes, nec defuit interim Senior moribus agrestior, doctrina cultior, qui mente hilari Ioannem exciperet: in cellulamque deduceret, præclara mittens spiritali vitæ fundamina.

Ne qd nimiram suo arbitratu faceret. *Monita*

Se suaq; omnia lubens offerret Dño. *salutis.*

Perpurgandæ vitæ pristinæ, elucendisque sordibus incumberet.

Ne vanarum rerum formas animo effingeret.

Ne doctrinæ præstantia gloriaretur.

Ne sibi, ne suis, ne eruditioni, ne obversantibus opinionibus fideret.

Ne ad quemquam literas daret.

Linguamque compesceret.

Nec tradita ventis, quæ qua iubentis celeritate, parentis alacritate peracta sunt. Decurrebat itaq; feliciter, novus miles, viam Domini, nec segnior Senex, quo maioribus obedientiæ certaminibus, pugilem suum assuefaceret, rem

com-

cominiscitur multorum postmodum celebratâ litteris, p multis namq; sportis in vnum collectis, q; Damasci carius q; in Palestinæ partibus venirét, Damascû mittit, precio duplo q; par erat maiori imposito: quas ne obulo quidē minoris vèdere imperat. Damascum ergo Damascenus petit, squallid^o vultu, corporeq; fædato, & exhausto macie. Omnium pbris cōtumelijsq; exagitatus, q; res vilissimas carissimo æstimaret, interim ex ijs vnus, q; illi claro adhuc in vrbe, & in honore posito deseruierat, vultum hominis diligentius contemplat^o, in pannosis vestibus agnoscit illum, vrbe tota quondam nobilissimum: reque prudenter dissimulata, sportas emit, per soluto quod postulabat precio. Redit ergo ad Parentem filius lætior iam inanis gloriæ, ac superbiæ præcisis neruis.

Nec tulit tñ tam generosi militis triumphum clarû hostis humani generis: infidias struens subdolè tantæ virtuti. Monachus erat vicinus, qui relicta terra, cælum petierat, hunc carne frater deflebat amarius: nec mœrori mod^o, verbis licet plurib. nec leuib^o rationû momentis, à Damasceno nostro commune fieret, ferendam naturæ legē, standum præpotentis Dei monitis, carmen

exigebat merēs tantorum dolorum solatium: & extorsit ab inuito, cumq; intra cellulā extortū prece carmen decantaret, cellulam repetēs Senior miratus primo cōcentus suauitatē: inde ira percitus, grauib⁹ Ioannē increpat, nec excusationi locus: quin, quo p̄textit causas magis: eo durus parens rigescit magis: humiq; p̄stratum, multaq; neq; d̄q; precantē, cella eiecit, quid ageret miles Christi? Seniores adit, intimis rogans precibus, Parētis vt animum qua possēt ratione mitigarent, faciunt illi: nec flectitur tñ, nec veniæ locus, ni monasticarum cellularum sordes, atq; excremēta purget modulator Discipulus, non tulere diutius deprecatores Senes, tā rigidā mētē: quin relicta cellula, suas singuli repeterēt, quib⁹ cum Ioannes occurrisset, ac p̄stratus Parentis de se sententiam sciscitaretur: respōderunt, eam Senis acerbiter, eas p̄cepti sordes, vt vetaret prope pudor, tam pudenda proferre imperia, nec destitit interim iterū iterumq; petere, mentem de se Patris, quoad auditu fædam perpurgationem memorarent, quam ille eo excepit animo, ea vultus serenitate, facilè vt p̄spererit, quantarum virtutum p̄spera foueat animo, quamque alibi biberit

Senis

Senis Parentis monita. Ergo paratis omnibus, quæ per purgandis cellulis necessaria fuerunt: viciniorum vicini Senis cellulam aggreditur: illamque dexteram, diuinum munus, cæno sordibusque immergit, eo studio ut epulas crederes, aut unguenta suauiora miscere manibus.

At Senex obsequendi cõperta promptitudine, accurrens cõplectitur filium: pendensque de collo, non vultum, oculosque modo, sed & manus exosculetur: felicem se prædicans, ea obedientia filio: cum Ioannes rubore suffusus laudum magnitudine pronus caderet: terram rigans lachrymis, sed erectum Patrem, lætum, lætus deducit in cellulam.

Nec multò post, Virgo Mater, per quietem Senem admonet, ne tam angusti limitibus, tantum fontem coerceat: tempus esse, ut tantarum virtutum iactis fundamentis, uniuerso terrarum orbi, quid inclusum pectori cõtineat, ostendat Damascenus: illum esse, cuius dicendi vi, non venerandam modo imaginum cultus stabilendus: sed & Dei ter maximi, Sanctorumque laudes propagandæ sint. Patet Senior monitis: ac Damasceno suo rem aperit uniuersam: simul monet totum se tradat diuinis laudibus decantandis: quodque cælitus infusum pectori, promat mortalibus. Nec
negli

DAMASCENI VITA 25

negligentior Damascenus, ea aggredi-
tur volumina, quæ etiamnum orbi ter-
rarum miraculo; innumeris prope au-
xilio fuere. quod dum facit, ab Hiero-
solymitano Patriarcha Presbyter ordi-
natur; quo in munere, non relicta ta-
men cellula, ita sese habuit, nihil ut ef-
fet, quod quantumuis accuratus morum
censor, aut auderet petere; aut sperare
posset maius: cumque totus esset infi-
gnis Christi miles, in contemptu sui;
Dei Diuæque Matris laudum prædica-
tione; venerandarum imaginum tui-
tione; ad meliorem seuocatus vitam, il-
lam beatam cælitum sedem, tantorum
laborum fructus rerulit amplissimos,
hic finis decertatoris nostri, ac imagi-
num propugnatoris acerrimi, in impi-
um Leonem, reliquosque imaginum,
ac Deiparentis osores infestis-
simos. Vale, & pro
me ora.

B

IA